

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2014 • No:72

AKP de CHP de MHP de Patronların Sömürü Düzenini Savunuyor

Düzen Partilerine Mahkûm Değiliz!

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Seçimlere az bir zaman kaldı. Ortalık toz duman. İktidar kavgası kızışarak devam ediyor. 2015'teki genel seçimlere kadar kavganın sertleşerek devam edeceği açıktır. Bu kavganın bir tarafında AKP ve onun etrafındaki sermaye grupları, öte tarafında ise CHP, MHP, Gülen Cemaati ve onların etrafındaki sermaye gruplarının oluşturduğu muhalefet cephesi var.

Verilen kavganın amacı işçi ve emekçi halkı düzlüğe çıkartmak değildir. Bunların tamamı bu hırsız, uğursuz sömürü düzeninden yanadır. Bu düzen partilerinin hiçbirinden işçilere yarar gelmez. Bu sermaye partilerinin tümü de işçi-emekçi kitleleri kendi iktidar kavgalarına alet etmek istiyorlar.

Kardeşler!

Bu partiler toplumu dindar-dindar olmayan, laik-şer-

riatçı, Alevi-Sünni temelinde böldüler, kutuplaştırdılar. İnsanları kıyafetleri, inançları ve kültürel gelenekleri ekseninde karşı karşıya getirdiler. Halk kutuplaştıkça birbirinden uzaklaştı ve bu sömürücü partilerin esiri haline geldi.

Yıllar yılı CHP, kirli generaller, yargı mensupları, gazeteciler, kısacası Kemalist cephe, dindar olanları aşağıladı ve hor gördü. Bu nedenle, özellikle köyden kente yeni göç

Düzen partileri toplumu dindar-dindar olmayan, laik-şeriatçı, Alevi-Sünni temelinde böldüler, kutuplaştırdılar. İnsanları kıyafetleri, inançları ve kültürel gelenekleri ekseninde karşı karşıya getirdiler. Halk kutuplaştıkça birbirinden uzaklaştı ve bu sömürücü partilerin esiri haline geldi.

etmiş daha dindar kesimlerde giderek bir öfke birikmeye başladı.

İşte AKP ve benzerleri, halkın bu öfkesini kendi çıkarları için kullandılar. AKP, başta başörtüsü sorunu olmak üzere halkın dini duygularını istismar etti. Kemalist cephenin halkı aşağılamasını kullandı, sürekli mağdur rolünü oynadı ve iktidarını bu siyaset üzerine oturttu. Her geçen gün toplum o denli bölündü ki, insanlar sorgulamadan AKP'nin ya da CHP'nin oluşturduğu cepheye destek verdiler, veriyorlar.

Ancak işçi-emekçi kitleler bölünüp karşı karşıya getirilirken, TUSİAD, MÜSİAD ve TUSKON gibi sermaye gruplarında örgütlenmiş patronlar palazlandıkça palazlandılar. Çünkü AKP, işçilerin haklarına saldırırken sürekli patronların önünü açıyordu. AKP iktidara geldiğinde sadece 3 dolar milyarderi vardı, bu sayı 2013'te tam 57'ye çıktı. Türkiye ekonomisi dünyanın 17. ekonomisi seviyesine yükseldi. İşçiler ise düşük ücretlere, günde 12 saat çalışmaya ve iş kazalarında ölüp gitmeye mahkûm edildi.

İşçiler farklı kutuplara bölündükleri için birleşip AKP'nin ve patronların saldırılarına cevap veremediler. Yan yana çalışan işçiler, gözlerine çekilen bağı yırtıp atamadıkları için kazanan daima patronlar oldu.

Kardeşler!

Şimdi iktidar kavgasında yeni bir perde açılmış

durumda. Daha önce AKP'nin yanında yer alan Gülen Cemaati ve onun sermaye grubu TUSKON, muhalefet cephesine geçti. İktidar kavgası sertleştikçe her türlü yöntem devreye sokuluyor. Karşı cephe, 17 Aralıkta AKP'nin yolsuzluk ve rüşvet bataklığını ifşa etti. Daha sonra ses kayıtlarını yayınlamaya başladı. AKP ise iktidarda kalmak, yolsuzluk ve rüşvet bataklığının üzerini örtmek için her türlü zorbalığa başvurmaktan çekinmiyor. Anti-demokratik yasalar çıkartıyor, medyayı ve tüm devlet gücünü kullanarak her türlü muhalefeti, insanların demokratik hak arayışlarını bastırmaya çalışıyor.

Özellikle AKP ve Erdoğan, toplumu daha da kutuplaştırarak ve karşı karşıya getirerek yolsuzluk ve rüşvetin üzerini kapatmak istemektedir. Nitekim tüm olup bitene rağmen, AKP'ye oy veren işçi-emekçi kesimler AKP'nin söylediklerini tekrar etmekte ve "komplo" kurulduğunu ifade etmekte. CHP'ye oy veren işçi-emekçi kesimler ise tüm sorunların kaynağını AKP'de görüyorlar. Sanki AKP gidip de CHP geldiğinde, kapitalist sömürü düzeni akşamdan sabaha cennete dönüşecek!

Kardeşler!

Kutuplaştırma ve cepheleştirme tuzağına düşmeyelim. AKP boğazına kadar yolsuzluk ve rüşvet bataklığına gömülmüş durumdadır. İşçiler, neden tüm bu yapılanlara

gözyumup bakan ve patron çocuklarının pisliklerini aklamak zorunda olsun? Yolsuzluk kapitalist düzenin bir parçasıdır. Bugün AKP gidip yerine CHP veya MHP geldiğinde de farklı olmayacak. Kardeşler, paraya tapılan bir düzende başka türlü olabilir mi? Olamaz, çünkü pislik, yolsuzluk, rüşvet, sömürü kapitalizmin doğasında var. O halde biz işçiler kapitalist sömürü düzenine ve onun devamı için siyaset yapan partilere kendimizi neden mahkûm kılalım?

Kardeşler!

Günde 12 saat çalışan, sefalet ücreti alan, işsizlikle boğuşan ve sefalet koşullarında yaşayan işçiler ile işçilerin ürettiklerine el koyarak sefalet içinde yüzen patronların çıkarı ortak olabilir mi? Biz işçiler hangi inançtan, dinden ve ulustan olursak olalım biriz, çıkarlarımız ortak. O halde bizi bölmelerine, şu ya da bu düzen partisinin peşine takmalarına izin vermeyelim.

Kardeşler!

Seçimler yaklaşıyor. Herkes birbirine kime oy vereceğini soruyor. Aslında işçiler arasında yapılan tartışmalar biraz ilerletildiğinde görülüyor ki, işçiler sömürü düzeninden bıkmış durumdadır. Ancak toplum alabildiğine kutuplaştırıldığı için alternatifsizlikten söz eden işçi-emekçiler, istemeden de olsa AKP, CHP ya da MHP'ye yönelebiliyorlar. Kardeşler, sizleri bu oyunu boşa çıkartmaya ve bu çıkışsızlığı aşmaya çağırıyoruz. Bu seçimlerde emek, demokrasi ve özgürlüklerden yana olan adayları destekleyelim. Halkların Demokratik Partisi (HDP), çok sayıda emek ve demokrasi örgütünün bir araya geldiği bir seçim bloku partisidir. HDP'ye oy vererek aynı zamanda ezilen Kürt halkının demokratik haklarını desteklemiş, Türk ve Kürt işçilerin birliğini güçlendirmiş oluruz. Sınıfımızı bölmeye çalışan burjuva partilerin bizi kutuplaştırma politikalarına karşı çıkalım! Sınıfımızın birliğini örmeye çalışalım! ■

Yolsuzluk kapitalist düzenin bir parçasıdır. Bugün AKP gidip yerine CHP veya MHP geldiğinde de farklı olmayacak. Kardeşler, paraya tapılan bir düzende başka türlü olabilir mi? Olamaz, çünkü pislik, yolsuzluk, rüşvet, sömürü kapitalizmin doğasında var.

Örgütlü İşçi Güçlüdür ve Kendini Haklı Hisseder

Kendisine güvenen işçi, hakları için diğer arkadaşlarıyla bir araya gelmekten ve örgütlenmekten geri durmaz. Eylemlerini haklı ve meşru gören işçiler, patronların kara çalmalarına aldanıp birliklerini bozmazlar. Sonunda kazanan işçiler olur.

İstanbul Hadımköy'deki Greif Çuval fabrikasında çalışan işçiler, 10 Şubatta fabrikayı işgal ettiler. Ağır çalışma koşullarına, uzun iş saatlerine, düşük ücrete ve taşeronluğa karşı çıkan işçiler, talepleri kabul edilmeyince üretimi durdurup işyerini terk etmeme eylemine başladılar. Birkaç gün sonra ise Lüleburgaz'da üretim yapan Zentiva fabrikasının işçileri, arkadaşlarının işten atılmasının önüne geçmek için işyerini işgal ettiler ve patrona geri adım attırdılar. Bu fabrika işgalleri, özellikle 1980 öncesindeki fabrika işgallerini, işçilerin kendilerine olan güven ve haklılığını gündeme getirdi.

Hakkını arayan işçinin kendisini haklı görmesi çok önemlidir. Çünkü kendisini haklı gören işçi, aynı zamanda kendisine güvenmesini de bilir. Kendisine güvenen işçi, hakları için diğer arkadaşlarıyla bir araya gelmekten ve örgütlenmekten geri durmaz. Eylemlerini haklı ve meşru gören işçiler, patronların kara çalmalarına aldanıp birliklerini bozmazlar. Sonunda kazanan işçiler olur.

İşte geçmişteki fabrika işgallerine baktığımızda tüm bu özellikleri görmek mümkündür. Bundan tam 51 yıl önce (1963) *Kavel Kablo* fabrikası işçilerinin verdiği mücadele, daha sonraki işçi kuşakları için önemli bir miras olmuştur. İşçiler ağır çalışma koşullarına dur demiş ve hakları için greve başlamışlardı. O dönem grev yapmak henüz yasallaşmış değildi. Ancak işçiler grevin kâğıt üzerinde yasal olup olmasına değil, haklı olup olmadığına bakıyorlardı. Böyle baktıkları için de patronun ve devletin her türlü baskısına, işyerine işçi sokulmak istenmesine karşı mücadele etmekten geri durmadılar. Gece gündüz fabrikanın kapısında nöbet tuttular; çevre fabrikalardaki işçilerin ve işçi ailelerinin desteğiyle mücadele büyüttüler. İşçilerin birliği patrona geri adım attırdı ve patron işçilerin karşısında boyun eğmek zorunda kaldı. Kavel direnişi sonrasında, o güne kadar yasak olan grev, yasak olmaktan çıkartıldı.

Patronların orman kanunlarını dayattığı, ücretlerin düşük olduğu, ama iş saatlerinin 12 saati aştığı o dönemde, işçiler arasında "artık yeter" duygusu egemen olmaya başlamıştı. İşte bu nedenle Kavel işçilerinin elde ettiği başarı dalga dalga tüm işçileri saracaktı. Kavel'den sonra pek çok fabrikada işçiler greve gittiler, olmadı fabrikayı işgal ettiler. Bu işgallerden biri de *Derby* fabrikasının işgaliydi. Derby patronu, işçilere baskı yapıyor ve mücadeleciler bir sendika olan DİSK Lastik-İş'ten istifa ettirmeye çalışıyordu. İşçilerin patrona tepkisi çok sert oldu. 4 Temmuz

1968'de 1600 işçi işyerini işgal etti. İşyerinde bir referandum yapan işçiler, tekrar Lastik-İş'i seçtiler. Altı gün süren işgal sonrasında kazanan işçiler oldu.

Fabrikaların işgal edilmesi ve devamında gelen kazanım işçilere moral ve güç veriyordu. Çalışma koşullarını düzeltmek isteyen işçiler arasında "madem patron taleplerimizi kabul etmiyor, o halde biz de fabrikayı işgal ederiz" düşüncesi hâkim olmaya başlıyordu. Meselâ 16 Haziran 1969'da, Çorum'da bulunan *Alpagut* kömür madeni işçileri işyerini işgal etmekle kalmadılar. Gerekli iş güvenliği önlemlerinin alınmaması ve ücretlerin aylarca geciktirilmesi işçileri canlarından bezdirmişti. 786 işçi harekete geçerek işyerini işgal etti ve yönetime el koydu.

Tüm işçilerin yer aldığı İşçi Genel Kurulu oluşturuldu ve bu kurul üretimi yönetecek bir İşçi Konseyi seçti. Üretim 8'er saatlik üç vardiya halinde yeniden planlanmıştı. İşçiler üretiyor, ürettiklerinin hesabını düzenli bir biçimde tutuyor ve kurdukları komiteler aracılığıyla kömürü satıyorlardı. İşbölümüne gidilmişti ve hiç kimseye ayrıcalık tanınmamıştı. Yüksek maaşlı yöneticilerin işine işçiler tarafından son verilmişti.

Alpagut örneği, patronlar olmadan da işçilerin hem üretip hem de yönetebileceğini gözler önüne seriyordu. "Patronlara ne gerek var" düşüncesi işçiler arasında yayılmaya başlamıştı. İşte bu düşüncenin daha fazla dal budak salmasını istemeyen devlet, 35 gün sonra Alpagut işçilerine müdahale etti ve işçilerin yönetimine el konuldu. Ama Alpagut ve diğer örnekler işçiler arasında dolaşmaya devam ediyordu. Nitekim devam eden gün ve aylarda *Türk Demir Döküm* ve *Sungurlar Kazan* fabrikası işçileri işyerini işgal ettiler. Patronlar, işçiler arasında yayılan "biz üretiyoruz, haklıyız ve hakkımızı istiyoruz" düşüncesinin önüne geçemiyorlardı. Mücadele eden işçiler değişiyor, kendilerine güvenleri artıyor ve patronların karşısına alınıyor, başı dik çıkıyorlardı. İşçiler kendileriyle gurur duyuyorlardı. Patronlar yıllarca işçiler arasında egemen olan "biz haklıyız" düşüncesini bastırmaya, işçilerin güven ve gururunu kırmaya çalıştılar. Bunu ancak 12 Eylül 1980 askeri darbesi sayesinde yapabildiler.

Ama ne yaparlarsa yapsınlar işçilerin yeniden gururlu bir şekilde ayağa kalkmasını, "biz haklıyız ve sizi istemiyoruz" demelerini engelleyemeyecekler. 12 saatlik çalışma düzeni ve düşük ücretler işçileri canından bezdirmiş durumda. Bu bezginlik mücadeleye dönüştüğü zaman her şey değişecek. ■

Tüm Baskılara Rağmen Mücadeleler Sürüyor

Greif işçilerinin işyeri işgali tehditlere rağmen devam ediyor

Taşeronluğa, düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve sosyal haklardan yoksun bir şekilde çalıştırmaya karşı çıkan ve fabrikayı işgal eden Greif işçilerinin direnişi 10 Şubattan bu yana Hadımköy'de devam ediyor. Çok sayıda demokratik kitle örgütü, direnişçi işçilere dayanışma ziyaretleri gerçekleştiriyor. ÜİD-DER Kadın Komitesi de 3 Martta Greif işçilerini ziyaret etti. "Emekçi Kadınlar Mücadelede Önde" pankartıyla direnişçi işçileri ziyaret eden ÜİD-DER Kadın Komitesi adına yapılan konuşmada şöyle dendi: "Greif patronu da tıpkı diğer patronlar gibi yıllarca siz işçi kardeşlerimizin alın teriyle servetini büyüttü. Sizlere düşük ücretler ve ağır çalışma koşullarını dayattı. Sizin dayanışmanız, birliğiniz ve örgütlülüğünüz patronların saldırılarına verilen anlamlı bir yanıtıdır. Bizler işyerlerimizde çeşitli mücadele deneyimlerinden geçmiş ve ÜİD-DER çatısı altında biraraya gelmiş işçi kadınlar olarak neler yaşadığınızı ve patronlara olan öfkenizi çok iyi biliyoruz. ÜİD-DER Kadın Komitesi olarak, işçilere dayatılan çalışma ve yaşam koşullarına, patronların sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltmek için öne çıkıyoruz. Tüm emekçi kadınları bu mücadelede önde olmaya çağırıyoruz."

Greif patronu işçilerin mücadelesini kırmak için ayak oyunlarına devam ediyor. 14 Martta, işgale katılmayan taşeron işçilerini "çalışma var" diyerek aldattı ve fabrikaya çağırdı. Polis de fabrika önünde yığınak yaptı ve işçilerin fabrikayı boşaltmalarını istedi. Saat 14.00'a kadar süre vererek müdahale tehdidinde bulundu. Greif işçileri demokratik kitle örgütlerini ve sendikaları dayanışmaya çağırdılar. Bunun üzerine BDSP, ÜİD-DER, HDP, Alınteri, Liman-İş, Kumport Liman işçileri, Belediye-İş 2 Nolu Şube üye ve temsilcilerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda demokratik kitle örgütü ve sendika Greif işçilerine desteğe gitti. Direnişçi işçilerin temsilcileri ve CHP Milletvekili Süleyman Çelebi ile fabrika yönetimi arasında görüşmeler yapıldı. İşçilerin talebi üzerine grev kırıcılar ve polis geri çekildi. Böylece Greif işçilerinin kararlığı karşısında bir saldırı girişimi boşa çıkartılmış oldu. İşçilerin mücadelesi sürüyor.

Hakan Plastik işçileri direnişte

Tekirdağ Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Hakan Plastik fabrikasının işçileri düşük ücretlere ve uzun çalışma saatlerine karşı Lastik-İş Sendikası'nda örgütlendiler. Hakan Plastik, İsviçreli George Fisher AG adlı tekele ait. Sendikanın fabrikaya girmesini istemeyen fabrika yönetimi, 13 işçiyi işten çıkardı. Atılan işçiler, 3 Martta fabrikanın önünde basın açıklaması yaparak direnişe geçtiler. İşçiler adına basın açıklamasını gerçekleştiren Lastik-İş İstanbul Şube Başkanı Ali Öztürk, Hakan Plastik patronuna seslenerek işçilerin sendikalaşma hakkına saygı duymasını ve işten çıkarılan işçilerin geri alınmasını istedi. Sendikaya üye olmanın değil, üye olmaya engel olmanın ve bu nedenle işten çıkarmanın suç olduğunu hatırlatarak patronu uyardı. Öztürk, işçiler haklarını alana ve atılan işçiler işe geri alınana kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Luna Savaş işçileri hakları için direnişe geçti

İzmir Çiğli Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Luna Elektrik fabrikasında, işçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmelerinin önünü kesmek için 120 işçi, 26 Şubat sabahı işten çıkarıldı. Atılan işçiler fabrikanın önünde direnişe geçtiler. Direnişe geçen işçiler günde 12 saat çalışılan fabrikada, fazla mesailerle birlikte bu sürenin 16 saate çıktığını, işçilerin örgütlenmesine engel olmak için çok sık işçi değiştirdiğini, işçileri yıldırma için sürekli baskı uygulandığını, düşük ücretler aldıklarını belirtiyorlar. Bu ağır çalışma koşullarının değişmesi için sendikalaşmak istediklerini, kazanana kadar mücadele edeceklerini ifade ediyorlar.

Çukurova Kargo'da işçiler direnişte

Mersin'de Çukurova Kargo ambarında çalışan işçiler, TÜMTİS'te örgütlenmek istedikleri için patronun işten atma saldırısına maruz kaldılar. İki işçi performans düşüklüğü bahanesiyle işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler ambarın önünde direnişe geçtiler. İşçilerin geri alınmasını talep eden TÜMTİS, 10 Martta direniş yerinde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme TÜMTİS Mersin ve Adana şubelerinin yöneticileri, taşıma işkolunda çalışan işçiler ve liman işçileri katılarak destek verdiler. Bir açıklama yapan TÜMTİS Mersin Şube Başkanı Savaş Gürkan, Çukurova Kargo'da işçilerin ağır çalışma koşullarına, düşük ücretlerine ve uzun çalışma saatlerine dikkat çekti;

TÜMTİS'te örgütlenmek istedikleri için işten çıkarıldıklarını anlattı. Gürkan, açıklamanın devamında "TÜMTİS sendikası olarak kararlıyız. Başta örgütlü olduğumuz işyerleri olmak üzere Çukurova Kargo'daki tüm olumsuzluklara karşı mücadele etmekte kararlıyız" dedi ve emek örgütlerini dayanışmaya çağırdı.

Moda Çorap işçileri fabrikayı işgal ettiler

İstanbul Davutpaşa'da faaliyet yürüten ve 55 işçinin çalıştığı Moda Çorap fabrikasında, patron işçilerin 2 aylık ücretlerini ve kıdem tazminatlarını vermeden iflasını açıkladı. Patronun 10 Martta fabrikadaki makineleri kaçırmak istemesi üzerine işçiler, fabrikayı işgal ettiler. 42 işçi 10 Marttan bu yana işyerini terk etmiyor. Direnişteki işçiler, 2 yıldır ücretlerinin düzenli yatırılmadığını, son 2 aydır ise hiç yatırılmadığını, günde 12 saat çalışmalarına rağmen her gün hakarete uğradıklarını belirtiyorlar. Direnişçi işçiler, "haklarımızı alana kadar işyerini terk etmeyeceğiz" sözleriyle kararlılıklarını dile getiriyorlar.

14 Mart Tıp Bayramı'nda sağlık emekçileri greve çıktı

Dünya genelinde kutlanan 14 Mart Tıp Bayramı'nda, doktorlar, hemşireler, ebeler, sağlık teknikerleri, laborantlar ve tüm sağlık çalışanları sağlık alanında yaşanan sorunlara dikkat çekmek için greve çıktı. Acil hizmetler ve yatan hastalar dışında hizmet vermeyen sağlık emekçileri, angarya çalışma, performans baskısı, niteliksiz sağlık eğitimi, sağlık hizmetlerine ulaşmak için ödenen katkı-katılım payları ve ilave ücretlere karşı çıkıyorlar. İş ve işyeri güvencesi, özlük ve demokratik haklar, nitelikli sağlık eğitimi ve güvenli çalışma ortamı talep ediyorlar. İstanbul, Ankara, İzmir, Batman, Antalya gibi kentlerde bulunan hastanelerin önünde basın açıklamaları okundu. Sağlık emekçilerinin eylemlerinde Berkin Elvan da anıldı.

Punto Deri işçilerinin direnişi 7. ayında

Ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı örgütlenip sendikalaştıkları için işten atılan Punto Deri işçilerinin mücadelesi sürüyor. DERİTEKS'te örgütlenen işçiler, Zeytinburnu'ndaki işyeri önünde, tüm çetin koşullara rağmen direniyorlar. İşçiler, diğer işçi direnişlerini de ziyaret ederek sınıf dayanışmasını yükseltiyorlar.

İşçiler hak gasplarına karşı mücadeleyi yükseltiyor

Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş. (DEDAŞ) bünyesinde çalışan ve "performans düşüklüğü" bahanesiyle işten atılan 100 işçi, sendikacılar ile işveren arasındaki görüşmeler sonrasında işe alındı. Türkiye Enerji, Su ve Gaz İşçileri Sendikası (TES-İŞ) üyesi 100 işçi, işten atıldıktan

sonra evlerinin yolunu tutmamış ve mücadele edeceklerini açıklamışlardı.

İzmir'in Çiğli Belediyesi'nde çalışan işçiler, Ocak ayı maaşlarını ve 3,5 yıldır ek ödeneklerini alamadıkları için süresiz iş bırakma kararı aldıklarını açıkladılar. CHP'nin yönetimde olduğu belediyede, Genel-İş Sendikası örgütlü. DİSK Genel-İş Sendikası İzmir 5 No'lu Şube Başkanı Naci Çetin, işçilerin belediyenin bu tutumundan dolayı sürekli borçlu bir hayat yaşadıklarını, sadaka değil sadece hakları olan ücretleri almak için mücadele ettiklerini ifade etti.

Antep'te kurulu olan Gürteks İplik'te 250 işçi işten atıldı. İşçiler, pek çok kez eylem yapmış ve haklarını talep etmişlerdi. Hak-İş/Öz İplik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerinde, patronun işçileri işten atma gerekçesi ise zarar etmesi! Fakat esas neden işçilerin haklarını istemesidir. İşten atma saldırısından sonra işyerinde baskıların arttığı, fakat buna karşın Öz İplik-İş'in sessiz kalarak işverenin yanında tutum aldığı ifade ediliyor.

Çerkezköy'de bulunan Sateks adlı işyerinde 5 işçi işten atıldı. İşyerinde Öz İplik-İş örgütlü. İşçilerin bu sendikadan istifa ederek Türk-İş'e bağlı TEKSİF'e geçmek istediği belirtiliyor. 250 işçinin çalıştığı işyerinde ücretler oldukça düşük. Verilen zamların düşük olması ve ücretlerin asgari ücret seviyesinde kalması üzerine işçiler, Öz İplik-İş'ten istifa etmeye başladılar.

PTT işyerlerinde kargo ve dağıtım işleri ihalesini kazanan Asgün Turizm adlı taşeron şirket, Mart başında yeniden işe başladı. Taşeron şirket, geçtiğimiz yıl ihaleyi kaybetmiş ancak işçilerin 45 günlük alacaklarını da ödemişti. Tekrar ihaleyi kazanan şirket, işçilere alacaklarını ödemediği işbaşı yapmaya kalkışınca işçilerin direnişleriyle karşılaştı. DİSK/Nakliyat-İş'in öncülüğünde başlayan direniş 4 gün sürdü. Taşeron şirket borcunu ödemeyi kabul etti. Direniş sonucunda işyeri temsilcisi olan 5 işçinin işten çıkarılması da engellendi. ■

Greif İşçisi Kadın Direnişçiler Anlatıyor

Greif işçileri uzun çalışma saatlerine, düşük ücretlere ve taşeronluğa isyan ederek haklarını istediler; alamayınca fabrikayı işgal ettiler. İşyerinde sayısı az olan kadın işçiler de direnişin en ön saflarında yerlerini aldılar. UID-DER Kadın Komitesi, işgal eyleminin 20. gününde hem direnişçi işçileri ziyaret etti hem de kadın işçilerle bir röportaj gerçekleştirdi. İşçiler, bu eyleme neden giriştiklerini ve eylem içerisinde nasıl dönüşüm geçirdiklerini anlatıyorlar.

Daha önce işçi eylemlerine karşı büyük önyargılar taşıdığını, hiçbir anlam veremediğini söyleyen Suna, yaşadığı dönüşümü şu sözlerle özetliyor: “Ben televizyonda direnişçileri izlediğimde anlamıyordum onları. ‘Bunlar niye böyle direniyor, polis niye bunları dağıtmıyor?’ diye kızıyordum. Bir gün kendimi de direnişin içinde görünce anladım ki emeklerimizi sömürmemeleri için direniyormuşuz. Herkese tavsiye ederim, dirensinler, haklarını savunsunlar, kimseye yedirmesinler.”

İşçilerin çoğu bugün yaşadıkları örgütsüzlük ve çaresizlik koşullarından ne kadar şikâyet et-seler de, kendilerine ve sınıflarına güven duymaları, bazı eşiklerin aşılmasıyla mümkün oluyor. Sevim’in anlattıkları, yılların sömürüsüne, baskısına karşı birleşen işçiler için gerçek zaferin, mutluluğun birlik olmak olduğunu ortaya koyuyor: “20 gün önce bambaşka bir dünya vardı fabrika içinde. Her zaman diyorduk ki şartlarımız düzgün olsa, bizim de insan gibi yaşayacağımız bir ortam olsa... Keşkelerle yaşıyorduk. Ama bugün görüyorum ki biz imkânsız yaşadık. 20 gündür duyduğum huzuru hiçbir yerde duymadım. Bu, bambaşka bir şey. 20 gündür burada yatıp kalkıyoruz. Ortam çok güzel, güvenilir. Kazanacağımıza yürekten inandığımız için, sonuna kadar buradayız. Bizi gören bütün kadın arkadaşlarımızın yapması gereken tek şey, bir arada olmaları. Bizim gibi bir arada olurlarsa zafere ulaşacaklarına inanıyorum. Bir kar tanesi bile tepeden inmeye başlarken bir işe yaramıyor. Büyüdükçe önündeki engelleri aşabilen bir kartopu haline gelebiliyor. Biz de öyleydik. Ufaktan başladık; büyüdük, büyüdük ve şu an fabrikamızı işgal ettik.”

800 liraya uzun saatler çalışan, hakarete uğrayan, sürekli aşağılanan, hiçbir güvenceye sahip olmayan işçiler, patronların bu saltanatına ömür billâh katlanacak değillerdi. Emine, yalanlarla kandıran, baskıyla susturan patronların değil, mücadeleciler işi arkadaşlarının peşinden gitmenin mutluluğunu anlatıyor: “Artık canımıza tak etti. Arkadaşlar bir kapı açtı bize, biz de o kapının ardından gittik. Bize anlattıkları mantıklıydı. ‘Biz de hakkımızı savunalım. Hırsızlıklara artık son verelim.’ Ben gayet mutluyum. Keşke bunu daha önce yapsaydık. Bütün kadınlara söylüyorum. Kimsenin başlatmasını beklemesinler. Kendileri yapsınlar bunu, kendileri örgütlensinler.”

Çocuklarını hastaneye götürmek için izin isteyen işçiler, fazla çalıştırılarak cezalandırılıyordu. Böylece

kimse izin istemeye yeltenemiyordu. Evlatlarına bakabilmek için çalışan anneler, ne hastalıklarında onların yanında olabiliyor, ne ilgilenecek zaman bulabiliyordu. Bu duruma isyan eden Suna, emeğine sahip çıkmanın gururunu yaşıyor: “İki tane kızım var, hiç zaman ayıramıyorum. Ben çocuklarımı sadece sabah kahvaltılarında görmek istemiyorum, onlara akşamları da vakit ayırmak istiyorum. Bir hak talep edemiyorsun. Ettiğin zaman kartını bırak deyip kapıyı gösteriyorlar. Ama şimdi onlar dışarıda, biz fabrikamızdayız. Demek ki fabrika bizimmiş, onların değil!”

Birlik olmaya hasret kalan işçilerin, yaşadığı tüm diğer sorunlar teferruat olarak kalıyor. Birleşen işçiler zaten her sorunu örgütlenerek aşabileceklerini biliyorlar. Sevim anlatıyor: “Her şeyden öte burada kardeşliği öğrendik. Direnişten önce yan yana gelsek de birbirimizin yüzüne bakmazdık. Sonuçta aynı fabrikada çalışıyoruz, aynı işi yapıyoruz. Konuşmak istedik ama en başta patronlarımız tarafından bize kötü gözle bakılırdı. Direniş sayesinde arkadaşlarımızla bir araya gelebildik. Aynı masada yemek yiyoruz, oturup sohbet edebiliyoruz, sıkıntılarımızı paylaşabiliyoruz. En güzeli bu zaten. Buradaki bütün arkadaşlarımla aynı dili konuşabiliyoruz. Bizimle farklı dili konuşanlar, patronlarımızdır; şu an zaten aramızda yoklar. Biz burada tek yürek olduk. Geri kalan sorunlarımızı da aşacağız zaten. Bir şey daha söylemek istiyorum: Zafer Direnen Kadınların Olacak!”

Patronların sömürüsüne, aşağılanmaya, baskılara yıllarca boyun eğmek zorunda kalan işçiler açısından en büyük kazanım, örgütlenmektir. Nasıl büyük bir sınıfın evlatları olduklarını gören, birbirine sahip çıkma cesaretini gösteren işçiler, kendileriyle duydukları haklı gururu, ancak bu kadar güzel anlatabilirler: “Bizi dışarıya atan taşeron patronları! Kapı orada diyen patronları! Kaybetsek dahi onurlu bir şekilde kaybederiz. Ama biz sizi dışarıya attık, o duyguyu da tattık. Ne mutlu bize!” ■

Suriyeli Mülteci Bir Aileyle Röportaj

Suriye'deki iç savaştan kaçarak Ankara'ya gelen Efrinli bir aileyle bir röportaj gerçekleştirdik. Bu süreçte yaşadıkları sıkıntıların neler olduğunu bizlerle paylaşan Suriyeli emekçi kardeşlerimiz bizi evlerine davet ettiler ve güleç yüzleri ve samimi tavırlarıyla sorularımızı yanıtladılar.

Suriye'deki iç savaştan önce nasıl bir yaşıntınız vardı?

Biz Suriye'nin Efrin şehrinden mülteci olarak çıkış yaptık. Savaştan önce güzel bir hayatımız vardı. Bölgemiz çatışma merkezlerinden uzak olduğundan pek sorunla karşılaşmadık. Efrin'de iş hayatı daha çok tarım ve hizmet sektörü üzerinden yürüyor. Meselâ kardeşlerimizin lokantası vardı, babamız ise Esad yönetimindeki devlet memurluğunun inşaat alanında çalışıyordu. Kadınlar da çalışıyordu. Kimse evde oturmazdı. Liseyi, üniversiteyi bitiren herkes çalışıyordu. Bölgemiz daha çok tarımla uğraşılıyor. Buğday ve zeytin geçim kaynağımız. Özellikle zeytin üretimi yoğun olarak yapılıyor. Bunun yanında sabun imalathanelerinde çalışarak yaşıyoruz. Günlük çalışma süremiz 8 saati geçmiyor.

Suriye'deki savaşın yaşamlarınızdaki etkileri neler oldu?

Öncelikle yaşadığımız toprakları terk etmek zorunda kaldık. İşimizden gücümüzden olduk. Göç yaşamlarımızın bir parçası haline geldi. Meselâ Halep'te Kürtlerin yaşadığı bir mahalle tamamen göç edip bulunduğumuz bölgeye geldi. Halep'ten kaçanlar, Efrin'de kamu binalarında ve okullarda yaşamak zorunda kaldılar. Gıda ve sağlık sıkıntısını çok yoğun yaşadık. Yaşamak için ihtiyacımız olan her şey karaborsaya düştü. Bu olanlar yüzünden Türkiye'ye geçişler başladı. Yaşamlarımız gerçek anlamda çekilmez hale geldi. Düşünün ki doğup büyüdüğünüz coğrafyayı terk edip bilmediğiniz bir ülkenin şehirlerinde yaşamaya çabalyorsunuz.

İç savaştan ve zulümden kaçarak Ankara'ya geldiniz. Bu süreçte neler yaşadınız?

Sınır hattından geçerken korkularınızla birlikte yeni bir toprağa ayak basıyorsunuz. O esnada geride çatışmalar var, silah sesleri geliyor ve eğilip kalkarak sınıra kadar gelmeye çalışıyorsunuz. Bu korku bile yeterli olabiliyor. Türkiye, geçiş iznimiz olduğundan dolayı problem çıkarmadı. Sonuçta böyle bir anlaşması vardı. Fakat bizi zorla mülteci kamplarına yollamaya çalıştılar. Kamplardaki koşulların çok kötü olduğunu bildiğimizden oraya gitmeyi reddettik. Ankara'daki kardeşimizin yanına geldik. Zaten kampa daha çok Arap halkı yerleştiriliyor.

Dilini bilmediğiniz bir ülkede yaşamak zorunda kalmak ne gibi sıkıntılara yol açıyor? Türkiye'deki yaşam koşullarınızdaki kısaca bahseder misiniz?

Yaşamak için çalışmak zorundasınız. En büyük sıkıntımız iş aramaya gittiğimizde karşımıza çıkıyor. Türkçe bilmediğimizden dolayı işe alınmıyoruz. Çalışsak da angarya işlere layık görülüyor. Dil bilmediğimiz için lokantalarda bulaşık yıkama gibi işler yapıyoruz. Erkeklerimiz atık kâğıt toplama işini yapmaya çalıştılar.

Koşulları kötü olduğundan bir süre sonra bıraktılar. Şimdi lokantada çalışıyorlar. Bu işi de tanıdık sayesinde bulduk. Biz kadınlar da çalışarak onlara yardımcı olmak istiyoruz aslında.

Ankara'da milliyetçi-ırkçı saldırılarla yüz yüze geldiniz mi? Buradaki halkın size bakışı nasıl?

Biz diğer Suriyeli ailelere nazaran daha şanslı hissediyoruz kendimizi. Bulduğumuz bu yerde (Mamak Türközü) böyle bir sorunla karşılaşmadık. Buradaki aileler önceleri bizden çekiniyor ve tedirgin oluyorlardı. Zaman geçtikçe birbirimize ısınmaya başladık. Hatta bizlere yardım etmeye bile başladılar. Eksiklerimiz soruluyor, çaya davet ediyorlar. Duyarlılar. Burada Kürtler ve Türkler yan yana yaşamayı öğrenmişler.

Suriyeli mülteci işçiler de Türkiye'de iş kazalarında ya sakat kalıyor ya da iş cinayetlerine kurban gidiyorlar. Sizin bu konudaki düşünceleriniz neler?

Bunları duyduğumuzda gerçekten çok üzülmüyoruz. Bizim de yaşadığımız bölgelerde bunlar yaşanıyor. Türkiye'de çalışan bir tanıdığımız İstanbul'da çalışırken iş kazası geçirdi. Nerede çalıştığını hatırlayamıyorum fakat iş kazası geçirdiği için ayağına platin takıldı. Başka bir tanıdığımız ise kanalizasyonda çalışırken, nefessizlikten boğularak öldü.

Suriyeli göçmenlerin çoğunu kadınlar ve çocuklar oluşturuyor. Kadınların yaşadığı sorunlar nelerdir?

Bu durumda kadınlar daha aciz duruma düşüyorlar. Kadının yükü daha da artıyor. Ankara'daki durum İstanbul ve İzmir'in koşullarından görece daha iyi. İstanbul'da kadınların birçok sıkıntıyla yüz yüze kaldıklarını duyduk. Biz burada çıkıp dolaşabiliyoruz, fakat oralarda bu söz konusu değil.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şeyler var mı? Geldiğiniz için çok teşekkür ediyoruz. ■

(Ankara/UID-DER)

Çin'den Mısır'a: Dünyada Grev

Çin'de Pepsi ve IBM işçileri grevde

Pepsi'nin Çin'de birçok fabrikası var. Pepsi işçileri, işten çıkarmalara, ücret kesintilerine, hak gasplarına karşı Pepsi yönetimini 5 Martta protesto etti. İşçiler şu dövizleri ve pankartları taşıdılar: "Haksız İşten Atmalara Hayır", "İş İstiyoruz", "Yaşamak İstiyoruz", "Bakmamız Gereken Ailelerimiz Var!"

Çin'in birçok bölgesindeki fabrikalarda çalışan Pepsi işçilerinin gerçekleştirdiği greve, sendikalar da sahip çıkıyorlar. Pepsi işçilerinin bağlı olduğu sendika, işçileri bir araya getirerek yaşadıkları sorunları bir mektupla halka duyurdu. İşçiler yayımladıkları mektupta, sorunlarını paylaşıyor, dayanışma ve destek çağrısı yapıyorlar. Pepsi işçilerinin sendikası, işçilerin taleplerini bölge yönetimlerine, Pepsi üst yönetimine ve diğer sendikalara da ilettiler. Pepsi işçileri, iş sözleşmelerinin tek taraflı olarak feshedilmesinin yasal olmadığını ve Pepsi yönetiminin bu tür kararlarını asla kabul etmeyeceklerini ifade ediyorlar. Ayrıca sendika, birkaç yıldır çalışan genç işçilerin haklarını korumak amacıyla yeni bir tazminat planı teklif etti. Yapılan eylemler, 2011 yılı sonunda da pek çok fabrikada gerçekleştirilen eylemlerin devamı niteliğinde. O dönemde de binlerce işçi yine en az beş fabrikada işlerini kaybetmemek, ücretlerini ve sosyal haklarını korumak için greve çıkmıştı. Benzer sorunlar bugün de devam ediyor.

Yine Çin'in güneydoğusunda bulunan IBM Uluslararası Sistem Teknolojileri Firması'nın binden fazla işçisi, Mart ayının başında greve çıktı. IBM, üretimin bir kısmını Lenovo firmasına devrettiği için işçiler çalıştıkları fabrikada artık Lenovo işçisi olacaklar. Günde sadece 1,5 saat

molayla 15 saatlik vardiyalarda çalıştırılan IBM işçileri, tazminatları verilmeden Lenovo firmasına devredilmek isteniyor. Yıllardır uzun saatler boyunca çalıştırıldıklarını ifade eden işçiler, fazla çalışmanın tazminatlarına eklenmesini istiyorlar. Ücretlerin yükseltilmesini talep eden işçiler, işlerine devam etmek istediklerini belirtiyorlar.

Demiryolu işçileri Avrupa Parlamentosu önünde

17 farklı ülkeden 4 binin üzerinde demiryolu işçisi, Avrupa Parlamentosu dördüncü demiryolu paketini onaylarken, 25 Şubat'ta Strasbourg'ta Avrupa

Parlamentosu önünde bir araya geldi. Paketin onaylanması, Avrupa Birliği ülkelerinde devlet demiryolları yolcu taşıma şirketlerinde rekabetin önünü açacak. Bu da özelleştirmelerin zeminini döşeyecek. Paket aynı zamanda, işçilerin grev hakkını ve demiryollarının güvenliğini ortadan kaldırmayı kapsıyor.

İşçilerin mücadelesi sonuç getirdi ve parlamentoya sunulan tekliflerde değişiklikler oldu, grev hakkına müdahale durduruldu. ITF sendikası demiryolu işçileri bölge temsilcisi, Avrupa Parlamentosu ve Konseyi üzerindeki basıncın devam ettirilmesi gerektiğine vurgu yapıyor. Kore işçileri de Seul'da bulunan AB elçiliğine giderek Avrupa işçileriyle dayanışma içerisinde olduklarını gösterdiler.

Mısır'da seramik işçileri grevi

Şubatın son günlerinde, Süveyş şehrinde bulunan

Kleopatra Seramik fabrikasında 6 bin işçi greve başladı. Grevin amacı işten atılan 23 işçinin işe geri alınmasını sağlamak, iş saatlerinin düşürülmesini ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini kabul ettirmektir. Kleopatra Seramik işçileri, ücretlerin yükseltilmesi, örgütlenme hakkının elde edilmesi gibi konularda, 2006'dan bu yana Mısır işçi hareketinin ön saflarında yer alıyorlar. 2011 ve 2012'de de benzeri taleplerle mücadele ettiler.

2012'de imzalanan toplu sözleşme ile problemler çözülmüştü. Fakat sözleşme Çalışma Bakanlığı gözetiminde imzalanmış olmasına rağmen işçi haklarına vahşice saldırıldı ve sözleşme yok sayıldı. 2012 sonlarında işçiler tekrar patronla, Çalışma ve Yatırım Bakanlığı ile karşı karşıya kaldılar. Yine işçilerin taleplerinin karşılanacağı sözü verildi. Fakat patronun ücretlerin düşürülmesi konusunda sendika komitesine uyguladığı baskı nedeniyle, son haftalarda yine mücadele patlak verdi. Sendika oy birliği ile bu baskıya karşı geldi ve dayatmaları reddetti. İşçiler tehditler, baskı ve gözdağı ile karşı karşıya kaldılar. Sendika komitesi istifa etmeye zorlandı.

İşçiler, işten çıkarılan işçi arkadaşlarının işe geri alınmasını, 2012 ve 2013'te ödenmeyen kâr paylarının ödenmesini, tehlikeli işlerde çalışma ödeneğinin verilmesini, işçi sağlığı ve iş güvenliği koşullarının sağlanmasını, aynı zamanda sağlık hizmetinin iyileştirilmesini ve kıdem tazminatı oranının yükseltilmesini talep ediyorlar.

Arjantin'de öğretmenler grevi

Arjantin'de altı eyalette yaklaşık 900 bin öğretmen iki günlük grev yaptı. Bazı eyaletlerde ise grev süresi uzatıldı. Yaklaşık 5 milyon öğrenci okula gitmedi.

Toplu sözleşmede ücret artışı konusunda anlaşamayan eyaletlerdeki sendikalar 9 Martta grev başlattı.

Buenos Aires bölgesinde de kamu çalışanlarına, meslektaşlarına destek verme çağrısı yapıldı. Ayrıca ulusal çapta, önümüzdeki günlerde greve çıkılacağı duyuruldu. Buenos Aires eyaletinde de yüz binlerce öğrenci okulun ilk günü ders yapamadı. Öğretmenler hükümetin dayatmalarına ve baskılarına inat taleplerinde kararlı olduklarını söylüyorlar. Öğretmenler, reddettikleri iki teklifin yetersiz olduğunu ve daha iyi bir ücret teklifinin sunulmasını talep ediyorlar. Mart ayı için %14, Ağustos ayı için %5,8 ve Kasım ayı için %5,7 oranında teklif edilen ücret artışını kabul etmeyen öğretmenler, enflasyon oranı ve peso değer kaybı göz önünde bulundurularak %35'lik bir ücret artışı talep ediyorlar.

Endonezya'da kâğıt işçileri grevde

Asya Kâğıt ve Kâğıt Hamuru (APP) fabrikası işçileri, adil bir ücret ve temel hakları için 28 Martta kadar grevde-ler. Fabrika yönetiminin aniden toplu sözleşme görüşmelerini kesip, sendikayı destekleyen işçilerin gözünü korkutmak amacıyla polisi devreye sokması üzerine binlerce işçi, 27 Şubatta bir ay sürecek olan bir grev başladı.

Dünya pazarında en önde giden kâğıt fabrikalarından biri olan APP, işçi düşmanlığında da önde gidiyor. 2013 Aralıkta başlayan görüşmelerin daha ilk turunda işçilerin gözünü polis- le, askerle korkutmaya çalışan fabrika yönetimi, dört tur süren görüşmelerde sendikanın tüm tekliflerini reddetti. Küresel bir sendika olan IndustriALL, APP yönetimine bir mektup göndererek derhal görüşme masasına oturmalarını ve grevci işçilere karşı kullanılan polis ve jandarmanın devreden çıkarılmasını istedi. Aynı zamanda, grev kırıcıların devreye sokulmasını da kınadı. ■

Emekçi Kadınlar Mücadelede Önde!

ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin örgütlediği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri, 9-16 Mart tarihleri arasında ÜİD-DER'in tüm temsilciliklerinde gerçekleştirildi. Kadın-erkek yüzlerce işçinin katıldığı etkinlikler, "Emekçi Kadınlar Mücadelede Önde" şiarıyla gerçekleştirildi. İşçi sınıfının tarihsel bir mücadele günü olan 8 Mart'ın nasıl ortaya çıktığının anlatıldığı etkinliklerde, emekçi kadınlar çifte ezilmişliğe karşı mücadeleye çağrıldı.

Yüzlerce işçinin, Suriyeli mülteci kadınların, çeşitli sendika yöneticilerinin katıldığı etkinlik; müzik grubumuzun seslendirdiği, kadınların çileli yaşamını ve mücadelelerini anlatan ezgilerle başladı. Ardından, ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin emekçi kadınlarla görüşerek hazırladığı "Anlatılan Bizim Hikâyemizdir" filmi izlendi. Görüntüler, tüm katılanları derinden etkiledi. Daha sonra emekçi kadınlar işyerlerinde, sokaklarda ve evlerde yaşadıkları sıkıntıları anlattılar.

Daha sonra 8 Mart'ın ortaya çıkışından bu yana kadın emekçilerin pek çok hak elde ettikleri, ama kapitalist sömürü düzeninin varlığından dolayı çifte ezilmişlikten kurtulamadıkları anlatıldı. Bu sunumun ardından emekçi kadınları birlik olmaya çağırان ve sorunlarının çözümü yolunda mücadeleye sevk eden ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin çalışmalarını tanıtan bir video izlendi. ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin işçi ve emekçi kadınların örgütlenmesi yolunda ortaya koyduğu anlamlı çabalar, etkinliklere katılan emekçi kadınlara güç ve moral verdi. ÜİD-DER Kadın Komitesi'nin çalışmaları coşkulu alkışlarla desteklendi.

Sohbet bölümünde emekçi kadınlara söz verildi. Emekçi kadınlar hem sorunlarını dile getirdiler hem de sorunlarının çözümü için mücadele isteklerini ortaya koydular. Etkinliklerde direnişçi kadınlar da söz aldılar. Mücadele etmenin ve yıllarca sessiz kaldıktan sonra patronlara başkaldırmanın kendilerini muazzam biçimde dönüştürdüğünü ifade eden işçi kadınlar, bu sayede kendilerine güvenlerinin arttığını belirttiler. Cesaret ve güven kazandıklarını anlatan direnişçi kadınlar, tüm işçileri mücadele ve dayanışmaya çağırdılar. Konuşmaların ardından

emekçi kadınların talepleri sıralandı. İşçi korosunun seslendirdiği şarkıların ve türkülerin ardından etkinlikler halaylarla son buldu.

Etkinliklere katılan emekçi kadınlar, işçilerin mücadele örgütü olan ÜİD-DER'in çalışmalarından çok etkilendiklerini dile getirdiler. ÜİD-DER'li erkek işçiler, etkinlik boyunca çocuk bakımı, çay servisi ve temizlik gibi işlerin tümünü üstlenerek sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini sergilediler. Çocuklar, kendileri için oluşturulan kreşlerde hem eğlendiler hem de öğrendiler. Emekçi kadınlar, böylesine anlamlı bir etkinlik örgütleyen ÜİD-DER Kadın Komitesi'ne teşekkür ettiler.

Etkinlikte emekçi kadınlara ÜİD-DER Kadın Komitesi tanıtım broşürü de dağıtıldı. Broşürde yer alan eşit işe eşit ücret, her işyerine ve her mahalleye kreş, doğum ve emzirme izninin uzatılması gibi talepler, kadınlar tarafından sohbet konusu yapıldı. Emekçi kadınlar, "bu taleplerimiz için mücadele edersek kazanabiliriz" görüşünde ortaklaştilar.

"Emekçi kadınlar ezilmeye ve sömürüye mahkûm değildir" diyen ÜİD-DER Kadın Komitesi, emekçi kadınların 8 Mart'ını şu sözlerle kutladı: "8 Mart tüm dünyada işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin sömürüye ve zulme başkaldırdığı tarihi bir gündür. Çok büyük mücadeleler sayesinde tarihe kazanmış bu güne sahip çıkmak, aslında emekçi kadınların birbirine, geleceklerine sahip çıkmasıdır, sorunlarına sahip çıkmasıdır!"

Kapitalist sömürü düzenini işçi-emekçi kadınlara baskı, zulüm ve ezilmekten başka bir şey veremez. Bu kurulu düzeni devam ettirmek isteyenler, bizim acılarımızın devam etmesini isteyen kadın-erkek patronlardır. Bu nedenle bizim dostumuz, kadınıyla erkeğiyle tüm işçilerdir, dünyanın tüm yoksulları, tüm ezilenleridir! Görkemli mücadelelerle bize 8 Mart'ı armağan eden yiğit ve mücadeleci kadınlardır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü biz emekçi kadınların günüdür. Eşitlik, kardeşlik, birlik için mücadele günümüzdür. ÜİD-DER Kadın Komitesi tüm emekçi kadınları 8 Mart'a sahip çıkmaya ve ÜİD-DER çatısı altında mücadelede birleşmeye çağırıyor." ■

Kimden Yanalar? Bizden mi, Patronlardan mı?

■ Adana'dan İşçi Dayanışması okuru bir işçi

Bundan yaklaşık 27-28 yıl önce, gene bir seçim zamanı, aynı inşaatta çalıştığım, benden 15-20 yaş büyük olan elektrik ustası Nihat Abi, inşaatın müteahhidinin başkanlığını yaptığı partiye gidip geldiğimi öğrendiğinde bana şöyle demişti: “Bizim patronun partisine gidiyor musun. Sen iskeleden inip, yorgun argın dolmuşlarda sürünerek gidiyorsun, tekrar dolmuşlarda sürünerek dönüyor, iskeleye çıkıp karda, kışta, sıcakta, aynı partiye gittiğin, oy verdiğin müteahhidin inşaatında, sana reva gördüğü ücretle, karın tokluğuna ve hiçbir sosyal güvencen olmadan çalışıyorsun. O ise, son model arabasıyla, dolmuşlarda sürünmeden gelip, klimalı bürosunda kahvesini yudumlayıp, keyif çatıyor. Şimdi, gittiğin, oy verdiğin partinize, seni bu şartlarda çalıştıran, sırtından milyarlar kazanıp, senin yoksulluğuna neden olan bu düzenin sahibi patronunu, yani partilini şikayet etsen, o parti kimden yana olur? Senden yana mı? Yoksa ondan yana mı?”

Geçerli bir cevabımın olmadığını, ezilip büzüldüğümü anlayan Nihat Abi, “Neyse sonra konuşuruz” diyerek uzaklaştı yanımdan. Sorduğu soru kulaklarımda çınlayıp duruyordu yüksek sesle: “SENDEN YANA MI OLURLAR, YOKSA ONDAN YANA MI?” Defalarca tekrar edip bir cevap bulmaya çalıştım.

Çevre inşaatlardan düşüp ölenleri, perişan olan aileleri çok duymuştum. Fabrikalarda, limanlarda ölenlerin aileleri, ya ellerine üç-beş kuruş sıkıştırılarak ya da tehdit edilerek susturuluyorlardı. Bu acıları yaşayanlarla onlara bu acıları yaşatanlar aynı partiye oy veriyorlardı. Yani benim çalıştığım müteahhidin, onun çalıştığı tersane sahibinin, diğerinin çalıştığı fabrika sahibinin partisine!

Günler geçiyor, kafamdaki sorular ardı ardına sıralanıyordu. Aynı soruyu benden yaşça büyük, görmüş geçirmiş işçilere sorduğumda aldığım cevaplar beni iyice şaşırtmıştı. “Kimden yana olacaklar, tabii ki patronlardan yana” demişlerdi. “Peki, öyleyse neden bunlara oy veriyoruz?” dediğimde, “Kime oy verelim? Hepsi aynı? Neyin davasını güdüyorsun, verdiğin bir oy değil mi?” cevabını almıştım. “Hayır bir oy değil, hepimiz oy veriyoruz bu partilere” dediğimde ise, “Sen de verme o zaman” demişlerdi. “Vay be” demiştim, “bizden yana olmadıklarını ve olmayacaklarını bile bile oy veriyoruz demek ki!”

Daha bir ilgilendirir olmuştu beni bu sorular. Ama cevap ve soruların hiçbirisi yeterince açık ve anlaşılır değildi. Bir iş çıkışında, Nihat Abi beni inşaatın hemen yan tarafındaki bir çay ocağına “gel sana bir çay ısmarlayayım” diyerek davet etti. Kafamda bunca cevaplanmamış soru varken, bir de Nihat Abinin soracağı sorularla ezilip büzüleceğimi düşünüyordum. Eski sıklıkta olmasa da “parti”ye gidip gelmeye devam ediyordum ama eski tadım tuzum da kalmamıştı. “Ee ne haber kardeş, küstün mü yoksa bana?” dedi o bildik tebessümüyle. Ne oldu bilmiyorum, birden daha yakın hissetmeye başlamıştım Nihat Abiyi kendime. “Yok abi ne küsmesi” dedim. Hiç düşündüğüm gibi olmadı. Nihat Abi cevaplayamayacağı sorular sormadı bana. Bu yorgunluğun üzerine çayın ne iyi geldiğini, inşaat işçilerinin bunun için çayı çok sevdiğilerini ve benzeri birçok şeyi konuştuk yarım saat kadar. Ama kalkmadan önce “Bizim müteahhid senin partinden Belediye Başkanı aday olmuş. Ne dersin, ona oy verelim mi?” dedi göz kırıp tebessüm ederek. Ve daha sonra öğrendim Nihat Abiden; işçilerle patronların farklı çıkarlara ve partilere sahip olduğunu.

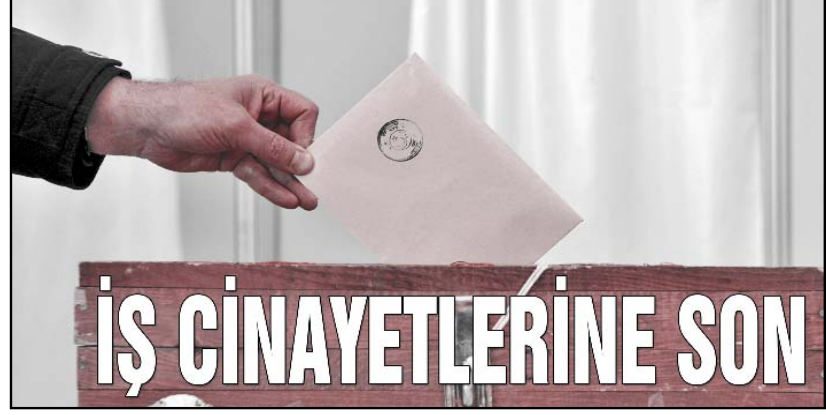
Bugün davasını güttüğüm bu yola, işte böyle başlamıştım, cevabını veremediğim onlarca soruyla. O zaman beni üzdüğünü, küçük düşürdüğünü sandığım Nihat Abime binlerce kez minnettardım, beni kendi davama, işçi sınıfının davasına kazandırdığı için. ■

Seçimler Yaklaşıyor, İşçiler Ölmeye Devam Ediyor!

■ Gebze UID-DER İşçi Sağlığı ve Güvenliği Komitesi 30 Mart yerel seçimleri toplumun temel gündem maddesi haline gelmiş durumda. İşçi ve emekçiler seçim sürecinde “belediye başkanı kim olacak”, “en çok oyu hangi parti alacak” gibi dar tartışmaların içine çekilmeye çalışılıyor. Meydan meydan, sokak sokak, ev ev dolaşan siyasetçiler, kendilerine oy verdiğimiz takdirde “mutlu”, “huzurlu” ve “güvenli” bir hayat yaşayacağımızı söylüyorlar. Oysa öncekilerde olduğu gibi bu seçimlerde de sermaye cephesinden işçi ve emekçilere en ufak bir fayda beklemek nafilidir.

Parçalanmış işçi cesetleri sanayi bölgelerinden, fabrikalardan, maden ocaklarından, inşaat ve tersanelerden gelmeye devam ediyor. Seçim vaatlerinin ayyuka çıktığı Şubat ayında iş cinayetleri durmadı ve 70 işçi hayatını kaybetti. İşsizlik, düşük ücret, ağır çalışma koşulları işçilerin hayatını dayanılmaz kılarken, Türkiye'nin dört bir yanından gelen işçi ölümleri düzen partilerine bağlı belediye başkanı adaylarının umurunda olmadı, olmuyor. Yüzlerce insan iş cinayetlerinde hayatını kaybederken bu sözde kurtarıcıların hiçbiri ortada görünmüyordu. Yayınladıkları seçim broşürlerinde, düzenledikleri mitinglerde her ay yüzlerce işçi ailesinin ocağını karartan bu sorun hakkında tek kelime etmiyor, işçi örgütlerinin taleplerine kulaklarını tıkıyorlar. Bütün bunlar bizi şaşırtmıyor çünkü bu adayların hemen hepsi ruhen, bedenen, fikren sermaye sınıfının emrindeki tuzu kuru adaylardır.

Acı ve ıstırap içinde ölen işçi kardeşlerimizin yaşadıklarını unutmamak. Her beş yılda seçim vaatleriyle oyalanacak zamanımız yok. Sermayenin başkanlarını yenileyerek, sistemlerine güven tazelenmesine kanmamalıyız. Seçimlerde kendimizle sermaye sınıfının temsilcileri arasına kalın bir sınır çizgisi çekmeliyiz. Onların yolu başka, bizim yolumuz başkadır. İş cinayetleri, sömürü ve hak gaspları üzerinden yükselen bu saltanata kendi oylarımızla onay vermemeliyiz. İş cinayetleri din, dil, ırk ayrımı yapmadığı gibi, AKP, MHP ya da CHP'ye oy verip vermediğine bakmaksızın yüzlerce kardeşimizi toprağa gömdü. Bu ölümlerin bütün sorumluluğu tüm sermaye partilerinin omuzlarındadır. O halde bilmeliyiz ki, sermaye partilerinin bu kokuşmuş adaylarından ne ölüme ne dirimize en ufak bir fayda gelmeyecek!

UID-DER İşçi Sağlığı ve Güvenliği Komitesi olarak bütün işçileri emekten yana adaylara oy vermeye çağırıyoruz. Bir yandan seçimlerde tepkimizi oylarımızla ortaya koyarken, diğer yandan işyerlerinde örgütlü mücadeleyi büyötmeye çağırıyoruz. Tehlike çanları biz işçiler için çalıyor. Örgütlenmek ve mücadele etmekten başka bir kurtuluş yolu yok. Düzen partilerine oy yok! Bölgelerimizde sınıfımızın sorunlarına duyarlı emekten yana adayları destekleyelim! ■

Sömürsüz Bir Dünya İçin

■ Kırac'tan bir grup metal işçisi

Biz Kırac'tan bir grup işçiyiz. Her gün 12 saat çalışıyoruz, bu da yetmezmiş gibi hafta sonu tatillerinde bile çalıştırılıyor. Bu kadar çok çalışmamıza rağmen fazla mesailerle birlikte elimize geçen para 1200 lirayı geçmiyor. Garibim işçi bununla faturaları mı ödesin, evinin kirasını mı versin, yoksa yaşamsal ve insani ihtiyaçlarını mı karşılasın?

Bunlar da bir tarafa, bir işçinin hiç mi dinlenmeye hakkı yok? Kim ister ki bu kadar fazla çalışmayı? Kim istemez ki aileleriyle, dostlarıyla zaman geçirmeyi, çocuklarıyla oyunlar oynamayı, gezmeyi ve birazcık da onlara zaman ayırmayı?

Kaç defa geleceğiz şu güzel dünyaya? Bir kez arkadaşlar, başka gelmeyeceğiz. Peki, bu sömürücü kapitalist sistemi yok etmek için ne yapmalıyız? Kendileri bir avuç olup da, dünyanın %95'ine hükmedenlerden nasıl hesap soracağız?

Biz işçileri gece gündüz demeden sömürenlerden, bizlerin nefes bile almasına fırsat vermeyenlerden, mutlaka bir gün hesap soracağız. Ama öncelikle, fabrikalarımızda örgütlenerek, fazla mesailer ve düşük ücretleri ortadan kaldırmalıyız. Artık dur demeliyiz arkadaşlar, yoksa bu kan emici patronlar hiçbir zaman durmayacak ve doymayacaklar. Patronların bu sömürücü düzenine, biz işçiler birleşerek ve örgütlenerek karşı durabiliriz. Tek çare örgütlenmek! ■

Patronun Sömürü Cenneti: “Serbest Bölge”

■ Serbest bölgede çalışan bir işçi

Ben serbest bölgede çalışan bir işçiyim. Patronların sömürü düzeni işçilerin hak gasplarını yasalarla da destekliyor. Fakat patronlara bu yasalar da yeterli gelmediğinden kârlarını arttırmak için çeşit çeşit yöntemler bulmaya devam ediyorlar. Bunlardan biri de “serbest bölgeler”. Adına bakıp da aklınıza yanlış bir şey gelmesin. Bu bölgeler tabii ki sadece patrona serbest. İşçiler için ise daha fazla sömürü, daha fazla hak kaybı demek sadece.

Ticari alandaki kârlarının yanı sıra işçi haklarını kırarak pek çok avantaja sahip oluyorlar serbest bölgedeki patronlar. Meselâ damga vergisi, gelir vergisi vermeyen patronlar işçilerin ücretlerinden de kâr ediyorlar. Çünkü bu vergileri vermediği için patronun işçi için ödediği brüt ücret de yani işçilik maliyeti de düşüyor. Bunlar yetmezmiş gibi patronlar işçilerin Asgari Geçim İndirimini (AGİ) böyle bir kanun olmadığı halde “Serbest Bölgede AGİ yok” diyerek vermiyorlar. Hâlbuki bordrolarımızda AGİ ödemesi yapılmış görünüyor.

Patronlar yasal çalışma sürelerine uymamalarına rağmen devlet tarafından kesinlikle denetlenmiyorlar. Meselâ bizim fabrikada 3'lü vardiya düzeni var. Mesaiye kalan işçi 8 saat çalışmanın üzerine bir 8 saat daha çalıştırılıp bir sonraki vardiyayla beraber eve gönderiliyor.

Yasal olarak günlük 3 saatten fazla mesai yaptırılmaması gerekirken bizim mesai sürelerimiz 8 saat oluyor. Hatta bazı bölümlerde işçi arkadaşlarımız 24 saat çalışmak zorunda kalıyorlar. Üstelik 24 saat çalışan işçiye sadece 7,5 saatlik fazla mesai ücreti veriyorlar. Gerekçeleri ise şu: “24 saatin üstüne kendi vardiyanızda çalışmanız gerekiyor ama siz evinize gidiyorsunuz!”

Şunu unutmayalım dostlar: Kapitalist sistemde devlet yapıyor, patron yararlanıyor. Patron işçinin hakkını yiyor, iş yasalarına uymuyor, devlet bunları görmezden geliyor. Patronların bu kadar yüzüzlük, böyle adaletsizlik yapabilmelerinin tek nedeni ise biz işçilerin örgütsüzlüğüdür. Haklarımızı alabilmemizin tek yolu ise bir araya gelip taleplerimizi hep beraber istemektir. ■

Patronların En Büyük Korkusu İşçilerin Bir Araya Gelmesidir

■ Tuzla'dan bir işçi

Çalıştığım işyerinde yaşanan bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum. Yaklaşık 4 yıl önce bir işçi arkadaşımız fabrikada iş kazası geçirdi. Hastaneye götürüldüğünde patron iş kazası raporu tutturmadı. İşçi arkadaşımızın da o acı ile iş kazası raporunu tutturmak aklına bile gelmemiş. Geçtiğimiz aylarda patron bu işçi arkadaşımızdan kurtulmak için onu hırsızlıkla itham etti. Bu durumu kabullenemeyen işçi arkadaşımız SGK Müdürlüğüne giderek hem daha önce geçirdiği iş kazasını hem de işyerinin bunu bildirmedeğini, ayrıca patronunun bugüne kadar işçilerin sırtından nasıl semirdiğini, SGK primlerinin aldıkları maaş üzerinden yatırılmadığını vb. söyleyerek işyerini şikâyet etti. İlerleyen günlerde işyerine SGK'dan tebliğat gönderildi. Bunun üzerine patron işçi arkadaşımızı hakaretlerle işten çıkarttı.

Patron daha sonrasında fabrikada çalışan işçileri toparlayarak, bizlere “o işçi işyerine ve sizlere ihanet etmiştir. Bu kişiye SGK için şahitlik yapan olursa, o kişi ile görüşmeye devam eden olursa, işten atarım” diyerek tehditler savurdu. Ardından “böyle işçileri duyunca bize bildirmeniz, şikâyet etmeniz gerekir” diyerek bizlerden

ispiyonculuk yapmamızı istedi. SGK müfettişleri ile görüştüğünü, o işçi arkadaşımızın herhangi bir hak talep edemeyeceğini söyleyerek bizleri kandırmaya çalıştı. Bununla da yetinmedi, sanki az önce tehdit eden o değilmiş de kırk yıllık dostumuzmuş gibi “bundan sonra haftada bir gün toplanıp yemek yiyelim, konuşup sıkıntılarınızı o şekilde çözeriz” dedi. Bizler çok iyi biliyoruz ki patronun derdi bizim sıkıntılarımızı çözmek değil, bizlerin bir araya gelmesini, örgütlenmesini önlemektir.

Biz işçiler patronlara rağmen, onlara inat örgütlenmezsek, patronlar bizleri her türlü kandırıp haklarımızı çalmaya devam ederler. Haklarımızı korumanın ve yeni haklar elde etmenin yolu birbirimize sahip çıkmaktan ve örgütlenmekten geçer. ■

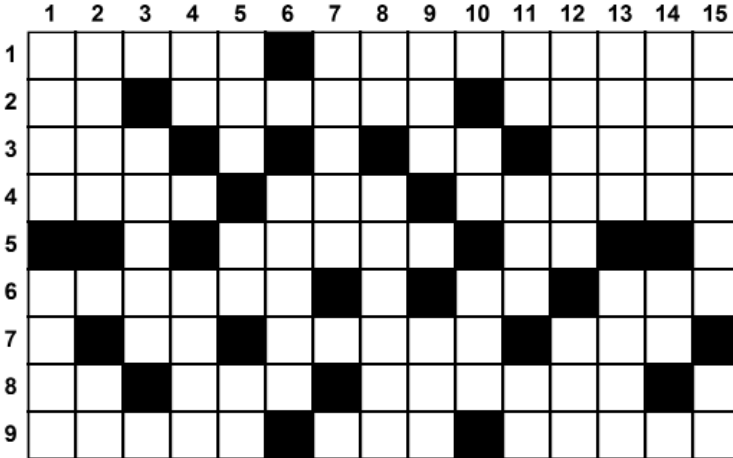
Umut Sensin Umut Benim Umut Biziz Kardeşim

Her gün yüreğini dağlaya dağlaya yaşarsın
Sitemler edersin senin gibi kahır içinde olanlara
Sitem etme be kardeşim artık biraz silkelen
Sanki onun senden bir farkı varmış gibi
“Kimse bir şey yapmıyor” diyorsun
Ama aynada kendine bakmıyorsun kardeşim
Gözlerinin içi pırl pırl parlıyor göremiyorsun
Her neyse beklediğin, ne istiyorsan!
Sitem ettiklerin de bu sebepten göremiyorlar işte
Madende tersanede tezgâhta, demir eritme
potasında
Her nasılsa kulaklar tıkanıyor, aç karınlar dertli
dertli ağıt yakıyor
Sen de açlığının peşindesin daha bir vakit yine...
Kimse bir şey yapmıyor deme kardeşim!
Bak şu yaprakları sallayan rüzgâra
Şimdi belki yavaş yavaş esiyor ama,
Ama sen bir de o rüzgârın fırtınaya dönüştüğü
günü seyret be kardeşim

Siler süpürür pisliği, tozu dumana katar da
dağlara ulaşır ta yükseklerle
Sen de oraya varmak istersin fırtına yükseldiği
vakit
O en yüksek tepeye, güneşin en içten doğmak
istediği çimenlere
Gözlerini ve zihnini aç da bu günleri bekleyelim
nasırlı ellerimizle
Yollar şimdi insan seli ile dolar akmaya
Yollarda gürül gürül çağıldar isyan sesleri
Sanayi yatağında bekler dolup taşmayı
Yollara taşacağı o büyük günü bekler
Aç gözlerini de şu insan selini gör kardeşim
Umut sensin, umut benim, umut dünyadaki
acıyan nasırlardır kardeşim!

■ Gebze'den bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Susamın ezilerek ve çeşitli işlemlere tabi tutularak akıcı hale gelmiş şekli. Sonuncusu internet yasaklarını da içeren, farklı konulardaki yasal değişikliklerin tek seferde toplu halde Meclis'ten geçirilmesine yarayan kanun paketi.
2. Radyoaktif kapitalizmin ilk harfleri. Korkunç hayal. İnsan besini olabilecek, ekonomik değeri olan her türlü zirai ürünün üretim faaliyeti, ziraat.
3. "Yürü" komutu. Financial Times'in kısaltması. Bütün kenarları ve açıları birbirine eşit olan düzgün dörtgen.
4. Şiir yazar kimse, ozan. Doğaüstü güç ve etkisi olduğuna inanılan canlı veya cansız nesne. Kütahya yöresinde yağ tavasına verilen ad.
5. Et satılan dükkân. Utanma duygusu.
6. Hıyanet, sadakatsizlik. 27 Mayıs 1960 darbesi gerçekleştiğinde hükümette olan partinin kısaltması. Eskişehir Anadolu Üniversitesinin kısaltması.
7. Bir Nota. Soğuk, benimsenmeyen, sevimsiz, beğenilmeyen, antipatik. Organize Sanayi Bölgesinin kısaltması.

8. İsim. Bir master eki. Süzgeç.
9. Bir kadın ismi. Japon para birimi. Bir mal ya da kurumu tanıtmaya ve benzerlerinden ayırmaya yarayan tescil edilmiş özel ad, kısaltma veya işaret.

Yukardan Aşağıya

1. Saç veya sakalı kesme işi. Olduğundan büyük gösterme, büyütme, abartma.
2. Başı kel olan. Alfabenin beşinci harfinin okunuşu.
3. Kuzey yönü.
4. İnleme sırasında çıkan ses. Sevgiliye yazılmış mektup.
5. Havada bulunan su buharı. Türk alfabesinin on dördüncü harfinin adı, okunuşu. Bir şeyin eksikliğini tamamlamak için ona katılan parça, ilave.
6. Örülerek yapılan ayakkabı biçimindeki çorap.
7. "Arap Baharı" olarak anılan ayaklanmalar dizisinin başladığı ülke.
8. Olmak fiilinin fiil kökü. Taşıtların gidiş geliş zamanlarını gösteren çizelge.
9. Üstüne öteberi koymak için duvara paralel olarak tutturulmuş, tahta veya metal levha. Akıllı, zeki, uyanık kimse.
10. Uzaklık belirtir. İnsanların düşünce ve duygularını bildirmek, iletişim kurmak için kelimelerle veya işaretlerle yaptıkları anlaşma, lisan.
11. Binme, yük çekme, taşıma vb. hizmetlerde kullanılan, tek tırnaklı hayvan. Sözlerin müziğin tempo ve ritmine uyulanarak söylendiği müzik türü. Ticari Markanın kısaltması.
12. "İçi beni, dışı eli ..." atasözündeki son kelime. O yer.
13. Pirinç ve şeker kamışından elde edilen bir tür rakı. Emek sonucu ortaya konan ürün, kitap, yayın, yapıt.
14. Yan yana, art arda olan, dizi. Türkiye'nin adaylık süreci devam eden, Avrupa ülkelerinin oluşturduğu birliğin kısaltması.
15. Bir düşünce veya ideolojinin temelini oluşturan değer yargıları. Baryum elementinin simgesi.

Geçen Ayın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	G	A	Z	E	T	E	D	İ	R	E	N	İ	Ş		
2	E	L	A		İ	M	A	R		A	Z	E	A	T	
3	M	N	A	M	A	Z	E	M	A	N	E	T			
4	N	Z	R	A	N	P	E	R	İ	L					
5	H	A	M	A	S	E	T	R	S	A	L	A			
6	A	Z	A	D	E		B	E	S	T	T	L			
7	S	İ	C	İ	L	Y	A	S	T	E	P	A	N		
8	A	K	A		S	O	M	O	N	R	A				
9	R		R	E	M	Z	İ	İ	P	O	T	E	K		

İşçilerin Sordukları/22

İşveren işçiye ücret kesme cezası verebilir mi?

İşveren işçiye kafasına göre ücret kesme cezası veremez. İş Yasasının 38. maddesine göre işveren, toplu sözleşmede ya da iş sözleşmesinde hangi durumlarda ücret kesme cezası verileceğini açıkça belirtmek zorundadır. Sözleşmede belirtilen sebeplerin dışına çıkamaz. Ücret kesme cezası, bir ayda işçinin iki günlük ücretinden fazla olamaz. İşçinin ücretinden ceza olarak yapılacak kesintinin işçiye, sebepleriyle beraber bildirilmesi gerekir. Yapılacak kesintiyi işveren cebine atamaz. Çalışma Bakanlığı'nın ilgili hesabına bir ay içinde yatırması gerekir. Bu şartları sağlamayan işverene idari para cezası uygulanır. Şayet işçi kesintiyi haksız buluyorsa iş mahkemesine başvurarak cezanın iptalini talep edebilir.

İş Yasasında, verilecek olan cezalara ilişkin bir süre sınırı belirtilmemiştir. Ancak bu durum işverenin keyfine göre aylarca işçinin ücretinden her ay iki günlük ücretini keseceği anlamına gelmiyor.

Ayrıca işveren, ücret kesme cezasına sebep olarak gösterdiği sorunu öne sürerek işçinin iş akdini feshedemez. Çünkü işverenin aynı meseleye ilişkin iki ceza vermek gibi bir hakkı yoktur.

Asgari ücretten daha yüksek maaş alanlara AGİ ödenir mi?

Asgari Geçim İndirimi (AGİ), işçinin aldığı maaşın düşük ya da yüksek olmasına bakılmaksızın her işçiye ödenmelidir. AGİ, 846 lira olan asgari ücretin içindedir. 1 lira dahi asgari ücretin üstünde ücret alan işçilerin ise ücretine

ilave edilir. Ancak genellikle işverenler AGİ'yi vermemek için yalan söylüyorlar. "AGİ sadece asgari ücret alanlara veriliyor" ya da "AGİ zaten maaşının içinde" diyebiliyorlar. Oysa doğru olanı örnekleyecek olursak, işe girerken 1000 lira maaş almak üzere anlaşılan işçinin her ay alması gereken miktar 1000 lira + AGİ'dir. Burada AGİ'nin miktarı işçinin durumuna göre değişkenlik gösterir. Yani işçi, eşinin çalışıp çalışmaması ve sahip olduğu çocuk sayısına göre en az 1080 lira, en fazla 1136 lira aylık ücret almalıdır. Örneğimiz üzerinden giderssek, AGİ hakkı gasp edilmiş işçinin ücreti aslında 1000 lira değil 920 liradır. Ama utanmaz patronlar zaten işçinin hakkı olan AGİ'yi de ekleyerek işçiye 1000 lira maaş veriyormuş gibi göstermektedir. İşçinin asıl ücreti düşürüldüğü gibi sigorta primi de, işsizlik primi de bu düşük ücret üzerinden ödenmektedir. Bu da işçinin hem emekliliğini, hem kıdemini, hem de işsizlik maaşı miktarını olumsuz etkilemektedir. Burada işçinin bilinçli davranması ve daha işe girerken net maaşını konuşarak AGİ'yi ayrıca talep ettiğini belirtmesi gerekmektedir.

Hafta tatili ve resmi tatiller yıllık izinlere dâhil midir?

Hafta tatilleri yıllık izinlere dâhil değildir. Yıllık izin süresine denk gelen genel tatil, hafta tatili, ulusal ve dini bayramlar yıllık izin süresine dâhil edilmez. Örneğin bir yılını doldurduktan sonra 14 günlük ücretli izin hakkını 21 Nisan 2014'te kullanmaya başlayan bir işçinin iznini kullandığı süreye denk gelen 23 Nisan, 1 Mayıs resmi tatilleri ve hafta sonu tatilleri yıllık izin süresinden sayılmayacak, işçinin işbaşı tarihi 9 Mayıs günü olacaktır. ■

Zenginlerin Sefahati Milyonların Sefaleti Üzerinde Yükseliyor

Kapitalist sömürü düzeni, bir yanda küçük bir azınlık için muazzam bir zenginlik ve ihtişam, öte yanda milyarlarca insan için korkunç bir sefalet üretiyor. Zenginlik, işçilerin sömürülmesi ve emeklerine el konulması sayesinde birikiyor. Kapitalist sınıf denen patronlar, toplumda küçük bir azınlığı oluşturuyor; zenginliği elinde tutan bu küçük azınlık, lüks içerisinde şaşaalı bir hayat sürdürüyor. Yeryüzünün en nadide yerlerini işgal eden dev malikâne, saraylardan dönüştürülmüş otellerin kral daireleri, yüz milyonlar değerinde lüks arabalar, yüz binlerce lira değerinde kol saatleri, mücevherler, elbiseler ve etraflarında onlarca hizmetli... Bir işçi ailesinin 40-50 yıl çalışıp hiçbir şey yemeden biriktireceği paranın toplamından daha yüksek değerdeki kolyeleri ya da saatleri üzerlerinde taşıyan beyefendiler ve de hanımefendiler. Çalışan ve üreten işçiler, har vurup harman savuran ise bu asalaklar. Üstelik bu utanmazlar, hiçbir şey üretmeden her şeye sahip oldukları yetmezmiş gibi bir de işçilere tepeden bakıyor ve küçümsüyorlar.

En tepede asalaklar, aşağıda ise bizler varız. Hayatının çoğunu işyerlerinde tüketen, iş kazalarında, meslek hastalıklarında can veren, sakat kalan, uzun ve ağır çalışma koşullarında ömrü törpülenenler. İşçiler, işsizler, karıncalar gibi çalıştığı halde çocuklarını doyurmanın, ay sonunu getirmenin, faturalarını ödemenin derdiyle boğuşanlar. Bir lokantanın yanından, kasabın önünden yutkunarak geçenler. Bizi kendimize anlatmaya hacet yok. Biz kendimizi, nasıl çalıştığımızı ve nasıl yaşadığımızı, yani hangi tarafta olduğumuzu biliriz. Yoksulluğu da, haksızlığı da biz yaşıyoruz.

Bu düzen, patronların düzenidir. Onların düzeni adaletsizdir. Ne onlar böylesine bir zenginliği hak ediyor; ne de alın teriyle ekmeğini kazanmaya çalışanlar bu sefaleti. Peki, bu kadar eşitsiz, bu kadar adaletsiz bir düzen nasıl ayakta duruyor? Neden birleşip, onların düzenlerini başlarına yıkamıyoruz?

Çünkü onlar, çoğumuzu kandırmayı başarıyorlar.

“Hepimiz eşitiz, herkesin zengin olmaya hakkı vardır” diyorlar. Küçük bir işyeriyle başlayıp, büyüyüp zenginleşen kapitalistlerin öykülerini anlatıyorlar bize. “Siz de yapabilirsiniz” mesajını kafamıza işliyorlar. Bizlere, sınıf atlama, zengin olma hayalleri kurduruyorlar. Piyangoları, loto kuponlarını yani sahte umutları tutuşturuyorlar ellerimize. Çok çalıştıklarını ve böylece çok kazanıp zengin olduklarını anlatıyorlar utanmazca ve yüzsüzce.

Toplumda korkunç bir eşitsizlik varken, zengin ile yoksul arasında bu derece korkunç bir uçurum varken herkesin yasaların karşısında “eşit” olması ne anlama gelir? Bu “eşitlik” laftadır. Milyar dolarlara hükmeden bir kapitalistin karşısında bir işçinin kâğıt üzerinde sözümona patron olma hakkının olması hiçbir şey ifade etmez. 40 kiloluk tüy siklet bir boksörle, 120 kiloluk ağır siklet bir boksörü aynı ringe çıkartıp “ikinize de eşitsiniz, ikinize de aynı kuralları uygulayacağız” denseseydi ne olurdu?

Biz sömürünün son bulmasından söz ediyoruz, onlar “eşitiz” diyerek işçilerin sömürülmesinin üzerini kapatmaya çalışıyorlar. Patronların elindeki zenginliğin kaynağı işçilerin ödenmeyen emeğidir. Sermaye denen şey işçilerin birikmiş emeğidir. Ama ne yazık ki bu emeğin patronların değil işçilerin emeği olduğunu pek çok işçi bilmiyor. Çünkü patronlar, işçiler bu gerçeği bilmesin diye ellerinden geleni yapıyorlar.

Bir yandan “kendi işini kurmanın” ve “köşeyi dönmenin” hayalini kurduruyorlar işçilere, öte yandan itaatkâr ve kanaatkâr olmamızı tembih ediyorlar. Ama hepsinden önemlisi her koyunun kendi bacağından asıldığına, her bireyin hayatının değişmesinin şahsi çabasına bağlı olduğuna inandırıyorlar bizi. İşçileri, birleşmekten ve kurtuluşlarını hep birlikte gerçekleştirmekten uzak tutacak ne kadar yanlış fikir varsa zihnimize işlemeye çalışıyorlar.

Peki kardeşler, açlığa ve sefalete razı mı geleceğiz? İşten atılmaya, işsiz kalmaya eyvallah mı diyeceğiz? Düşük ücretler için patronlara şükür mü etmeliyiz? Bunca eşitsizliğe, sömürüye, adaletsizliğe boyun mu eğeceğiz? Biz, onların ihtişamlı hayatlarına özenmiyoruz. Bu adaletsiz düzenden nefret ediyoruz. Zihnimizi onların yalanlarından kurtarmalı ve birleşmeliyiz. Bu düzende tek başımıza kaldığımızda haksızlıklar karşısında çaresizliğe mahkûmuz. Ama birleşsek güçlüyüz, örgütlüysek her şeyiz! ■

Bu düzen, patronların düzenidir. Onların düzeni adaletsizdir. Ne onlar böylesine bir zenginliği hak ediyor; ne de alın teriyle ekmeğini kazanmaya çalışanlar bu sefaleti. Peki, bu kadar eşitsiz, bu kadar adaletsiz bir düzen nasıl ayakta duruyor?

